

ת"פ 35848/06/13 - מדינת ישראל נגד בוריס קוגן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תפ 35848-06-13 מדינת ישראל נ' קוגן
בפני כב' השופט מרדכי פלד, סגן נשיא
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד זנדר
נגד
הנאשם בוריס קוגן
ע"י ב"כ עו"ד אופיר כתבי

החלטה

1. כנגד הנאשם הוגש בתיק זה כתב אישום, המייחס לו עבירה של החזקת סם מסוכן, מסוג חשיש, במשקל כ-9 גרם, נטו, שלא לצריכה עצמית, על פי סעיף 7 (א) + 7 (ג) רישא, לפקודת הסמים המסוכנים, לרבות, ביצוע עבירה על פי סעיף 275, סעיף 244 וסעיף 338 (א) (9) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"). הנאשם מכחיש את המיוחס לו בעובדות כתב האישום והתיק נקבע על כן לשמיעת ראיות.
2. בפני בקשה, שהוגשה מטעם הסנגוריה, להורות על מחיקת סעיף העבירה מכתב האישום, המייחס לנאשם עבירה של שימוש רשלני בחומר מרעיל, על פי סעיף 338 (א) (9) לחוק, מאחר, על פי הנתען, עבירה זו נכללה בכתב האישום, בהעדר סמכות בידי התובע המשטרתי לעשות כן.
3. על פי הנתען בעובדות כתב האישום, בתאריך 28.9.11, הפריע הנאשם לשוטר במילוי תפקידו, בכך

שנמלט אל חנות בשם "המקום" (להלן: "החנות"), עת ניגש אליו השוטר, כשבאותן נסיבות, תוך כדי ריצה, השליך הנאשם מכיס מכנסיו, אל רצפת החנות, שקיות ניילון ובתוכן 17 קפסולות המכילות חומר מסוג MPA. כמו כן, החזיק הנאשם בכיסו שתי קפסולות נוספות מאותו סוג.

בנוסף, נטען, כי הנאשם החזיק חומרים שונים נוספים, שהיו מוסתרים במקומות שונים ברחבי החנות, ובאלו 57 כדורים המכילים חומר מסוג MPA ו- 295 קפסולות, המכילות חומר מסוג MPA.

4. בכתב האישום נטען עוד, כי בחדר אחורי בחנות נמצא הנאשם, מחזיק בדרך נמהרת או רשלנית, שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו לחבלה, בשקיות ובהן 259 קפסולות של חומר מרעיל או מסוכן מסוג AM2201.

בכתב האישום פורט כי הסם המסוכן מסוג "חשיש" במשקל 9.46 גרם, נטו, כאמור, הוחזק במסילה, בדלתו של חדר פנימי, בחנות.

5. במהלך הדיונים שנגעו לבקשה זו, טענה הסנגורית, כי בהתאם לתיקון 62 (הוראת שעה), תשע"א-2010, ועל פי סעיף 60 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "חסד"פ"), הסמכות להגשת כתב אישום בגין עבירה על פי סעיף 338 (א) (9) לחוק - המנויה בחלק א' לתוספת הראשונה א', לסעיף 60 לחסד"פ, שהינה עבירה מסוג עוון - מסורה לפרקליט ולא לתובע משטרת.

נטען, בנוסף, כי גם על פי חלק ג' לתוספת הראשונה א', שלעיל, לא ניתן להקנות לתביעה המשטרתית סמכות להגשת כתב אישום בעבירה זו שהיא עבירת עוון, מאחר ופרקליט מחוז רשאי להעביר לטיפולו של תובע רק עבירה מסוג פשע, ולא עבירה מסוג עוון, וזאת בשל העדר חומרה יתרה בנסיבות ביצוע העבירה ואי מורכבות הראיות.

לפיכך, עתרה הסנגורית, עו"ד כתבי, להורות על מחיקת סעיף העבירה הנ"ל מכתב האישום, מאחר והוגש על ידי המאשימה בחוסר סמכות.

6. הסבתי את שימת ליבה של הסנגורית לכך, כי בין לבין, התקבל תיקון מספר 62-הוראת שעה (תיקון) תשע"ד-2013 (להלן: "התיקון השני"), על פיו נמחקה המילה "פשע", בסעיף 60 (ד) לחסד"פ, בכותרת חלק ג', בתוספת הראשונה א' לחסד"פ. שאז נטען, כי גם כך, כשלכאורה על פי התיקון השני יתכן והיה רשאי פרקליט מחוז להעביר חומר חקירה לתובע משטרת, גם בעבירה מסוג עוון, אשר נמצאת בטיפול הפרקליטות (ראה עמ' 14, שורות 1-3 לפרוטוקול), ניתן היה לעשות זאת, אליבא דהסנגורית, בתנאי שפרקליט מחוז הסמיך מפורשות את התובע המשטרת לטפל בעבירה "האחרת", לרבות עבירת העוון, ובתנאי שהעבירה "האחרת", אינה העבירה המרכזית בתיק שבטיפול התובע המשטרת, כלשון התוספת הראשונה א', חלק ג', סעיף (4), לחסד"פ.

7. הסנגורית הוסיפה וטענה כי פרקליטת המחוז כלל לא הסמיכה, באופן מפורש, את התובע המשטרתי לטפל בעבירה של שימוש רשלני בחומר מרעיל, על פי סעיף 338 (א) (9) לחוק, כאשר כתב ההסמכה שניתן אינו מנומק כלל. נטען אפוא, כי יש להסיק מכך כי הפרקליטה שהורתה על העברת התיק לתובע המשטרתי, לא סברה מלכתחילה שיש מקום לייחס לנאשם עבירה על פי סעיף 338 (א) (9), והדבר עולה בעליל, בין היתר, מתוך חומר הראיות שבתיק, הכולל גם חוו"ד מקצועית שניתנה לבקשת המאשימה ולפיה אין כל אינדיקציה לכך, כי הכדורים מסוג MPA, שנתפסו אצל הנאשם, הינם בגדר סם כלשהו.

8. מנגד, עולה, לטענת הסנגורית, וזאת לאור ניסוחו של כתב האישום, כפי שהוגש על ידי התובע המשטרתי, כי העבירה המרכזית נשוא כתב האישום, הינה עבירת העוון, על פי סעיף 338 (א) (9) הנ"ל, כשרוב רובו של כתב האישום (סעיפים 6-2) עוסק בעבירה זו, ואילו יתרת העבירות הינן בגדר עבירות הנילוות לעבירה, שנתבררה כעבירה המרכזית בכתב האישום, דהיינו, העבירה על פי סעיף 338 (א) (9) לחוק, שזו, בהעדר הסמכה מפורשת מצד הפרקליטה, נותרת בסמכות הפרקליטות בלבד.

9. נטען, על כן, כי בהיות העבירה על פי סעיף 338, העבירה המרכזית בתיק, כמתברר מניסוחו של כתב האישום שהוגש ע"י התובע המשטרתי, היה על הפרקליטה להורות, על פי הגיונם של דברים, כי התיק מועבר לטיפולו של תובע משטרתי, בגינה של עבירה זו, שהינה העבירה המרכזית, לכאורה, בתיק, ומשנהגה אחרת והעבירה את התיק לתובע המשטרתי, בגינה של עבירה שולית - כעולה מכמות הסם הקטנה, של החזקת סם מסוכן שלא לשימוש עצמי, עבירה שהינה ממילא בסמכות המשטרה - יש מקום למחוק את העבירה על פי סעיף 338 מכתב האישום, שאליה כאמור כלל לא התייחסה הפרקליטה, כעבירה המרכזית, משסברה כי אין לה כל ביסוס ראייתי, וזאת גם כמתבקש מהכותרת שנרשמה בהעברת התיק לתובע המשטרתי, לאמור, בגין עבירה של החזקת סם מסוכן שלא לשימוש עצמי.

10. בנוסף לטיעונים אלו, הגישה הסנגורית טיעון נוסף, בכתב, לפיו, העבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית הינה ממילא ומלכתחילה בסמכות התביעה המשטרית (על פי סעיף 62 (ג) (2) לחסד"פ - וחלק ב' לתוספת הראשונה א' - סעיף 22 (ב)). נטען עוד, כי לאחר בחינת חומר החקירה, הועבר התיק, ע"י הפרקליטה, באופן שגרת, ליחידת התביעות, לשם הגשת כתב אישום, כפי שהיה מלכתחילה בסמכות יחידת התביעות לעשות כן, והעברה שגרתית מעין זו אינה מגלמת "הסמכה" של יחידת התביעות להגיש כתב אישום בעבירה על פי סעיף 338 (א) (9) לחוק. לטענת הסנגורית, משתמע מכך, כי כתב האישום מכיל עבירה על פי סעיף 338, שהגוף היחיד המוסמך להחליט אם להעמיד לדין בגינה הוא הפרקליטות, שהחליטה למעשה שאין מקום להעמיד את הנאשם לדין בגינה של עבירה זו. הסנגורית שבה וטענה, כי טרם התיקון השני לא הייתה כלל סמכות להעביר את התיק להגשת כתב אישום, בעבירה על פי סעיף 338 (א) (9) לחוק - ליחידת התביעות, מאחר ומדובר בעבירת עוון ונכון להיום, לאחר התיקון השני, היה מקום ליתן הסמכה ליחידת התביעות להגיש כתב אישום בעבירה זו, לאחר שנבחן שזו אינה העבירה המרכזית, והיא נלווית לעבירות האחרות.

11. מנגד, טענו ב"כ המאשימה, כי יחידת התביעות המשטרית פעלה בסמכות וברשות, בהגשת כתב האישום, המייחס לנאשם, בין השאר, עבירה של שימוש רשלני בחומר מרעיל, כאמור לעיל. נטען, כי בעקבות התיקון השני לחוק, מתברר כי היתה מלכתחילה לפרקליט המחוז הסמכות להעביר את הטיפול גם בעבירת עוון על פי סעיף 338 (א) (9) לחוק, לתובע משטרתי, וזאת על פי הוראת חלק ג': (4) לתוספת ראשונה א', לחסד"פ. עוד נטען, כי מצויה על גבי התיק הסמכה, ליחידת התביעות, להגשת כתב אישום, וברגיל משמשתכנעת הפרקליטות כי יש מקום לגנוז עבירה ספציפית, הדברים נכתבים מפורשות על גבי החלטת ההעברה, ליחידת התביעות המשטרית.

12. עוד נטען, כי התיק הועבר לתובע המשטרתי ע"י פרקליטה, שהואצלו לה סמכויות לשם כך על ידי פרקליט מחוז, לאחר שהפרקליטה שקלה והחליטה להעביר את התיק לטיפול תובע משטרתי, בעבירה המרכזית, שהינה ונותרה אכן עבירת החזקת סם שלא לצריכה עצמית. נטען עוד, כי ניתן ללמוד כי זו, אכן, העבירה המרכזית בתיק, מהמסמך המעביר, שכותרתו הינה: **"החזקת סם שלא לצריכה עצמית"**, כשהעבירות האחרות שבוצעו, שלובות בה. עוד מפנה המאשימה להוראת סעיף 60 (ו') לחסד"פ, המאפשרת שלא לפסול הליך פלילי מעין זה, גם אם נפלה בו שגגה, ובלבד שלא נגרם לנאשם אי צדק.

כללי

13. תיקון 62 - הוראת שעה, תשע"א-2010, הסדיר בסעיף 60 לחסד"פ את נושא חלוקת הסמכויות בין הפרקליטות לתביעה המשטרית. ככלל, תיקים שענינם עבירות פשע ינוהלו על ידי הפרקליטות, ואילו תיקים שענינם עבירות עוון, ינוהלו ע"י התביעה המשטרית. לכלל זה קיימים חריגים המנויים בסעיף 60 לחסד"פ. במכלול חריגים אלו קובע סעיף 60 (ב) לחסד"פ, כי עבירת עוון המנויה בחלק א', לתוספת הראשונה א' שבחסד"פ, תטופל ע"י הפרקליטות. בין עבירות עוון אלה נמנית עבירת שימוש רשלני בחומר מרעיל, על פי סעיף 338 הנ"ל.

14. עם זאת, סעיף 60 (ד) בנוסחו הקודם, טרם התיקון השני שהינו מתאריך 11.11.2013, העניק שיקול דעת לפרקליט מחוז, משקבע כי חומר שהושג בחקירה בעבירת פשע, המנויה בחלק ג' לתוספת הראשונה א', יועבר לטיפולו של פרקליט, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז, בתיק מסויים, כי בשל העדר חומרה בנסיבות העבירה, ואי מורכבות הראיות, מוצדק להעביר את התיק לטיפולו של תובע משטרתי.

חלק ג', לתוספת הראשונה א', אליו מפנה סעיף 60 (ד) הנ"ל, פרט בכותרתו, טרם התיקון השני כלהלן:

"חלק ג': עבירות פשע שפרקליט מחוז רשאי להעבירם לטיפולו של תובע משטרתי בשל העדר חומרה יתירה בנסיבות ביצוע העבירה ואי מורכבות הראיות.
(4): עבירה אחרת שבטיפול פרקליט ואינה בסמכותו הייחודית של בית משפט מחוזי,

שנחקרה יחד עם עבירה שבטיפול תובע משטרתי והיא כרוכה ושלובה בה, ואשר פרקליט מחוז מצא כי בנסיבות העניין, העבירה שבטיפול תובע משטרתי היא העבירה המרכזית".

15. ראוי לחזור ולהביא מדבר התיקון השני שהתקבל, ולפיו תוקן, כאמור, בין היתר, סעיף 60 (ד) לעיל, לחסד"פ, כך שחלף המילים "עבירת פשע", באה המילה "בעבירה". כמו כן, המילה "פשע" נמחקה מכותרת חלק ג', לתוספת הראשונה א', אליה מפנה סעיף 60 (ד) הנ"ל.

החלטת הפרקליטה להעביר את חומר החקירה לתובע המשטרתי ומועד הגשתו של כתב האישום בתיק זה, אירעו כמתברר, עובר לתיקון השני שלעיל.

16. טרם כניסתו לתוקף של התיקון השני הנ"ל, עלתה בפני בתי המשפט השאלה, האם רשאי להעביר פרקליט חומר חקירה בעבירת עוון, המנויה בחלק א' לתוספת הראשונה א', לטיפול תובע משטרתי, בנסיבות סעיף 60 (ד) לחסד"פ, וזאת מאחר והסעיף משמיע את המילה "פשע", כפי שזו גם הופיעה כאמור בכותרת חלק ג', לתוספת הראשונה א' שלעיל.

17. ביהמ"ש המחוזי בבאר שבע בעמ"ת **48925-01-11 צגאי נ' מדינת ישראל**, (פורסם ביום 13.2.11, כב' השופטת רויטל יפה-כץ), קבע בנוגע לכך, כי במידה וקמה לפרקליט מחוז סמכות להעביר עבירת פשע לטיפולו של תובע משטרתי, קל וחומר שסמכות מעין זו קיימת, לגבי עבירות קלות מעבירות פשע, כגון עבירות עוון. ביהמ"ש חזר על קביעתו זו בעמ"ת **30464-02-11 מדינת ישראל נ' אור כהן** (פורסם ביום 17.2.2011).

התיקון השני לחוק, כפי שהתקבל, ולפיו הושמטה כאמור, המילה פשע, הן מסעיף 60 (ד) לחסד"פ, והן מכותרת חלק ג' לתוספת הראשונה א', מעיד בעליל על כך כי זו הייתה תכלית החוק וכוונת המחוקק, אף טרם קבלת התיקון השני.

18. חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא בדברי ההסבר של הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון 22 - הוראת שעה) (חלוקת הטיפול בחומר חקירה בין הפרקליטות לתביעה המשטרתית), התשע"ד-2013, לאמור:

"כדי להסיר ספק מוצע להבהיר כי פרקליט מחוז רשאי, בהתקיים התנאים האמורים בסעיף 60 (ד) לחסד"פ, להעביר חומר חקירה בעבירת עוון, אשר על פי החלוקה נמצאת בטיפול הפרקליטות".

נמצא, כי הייתה נתונה הסמכות בידי פרקליט המחוז להעביר את התיק בעבירה נשוא המחלוקת, שהינה עבירת עוון, לתביעה המשטרתית ואין אפוא מקום לטענה שהועלתה תחילה בדבר העדר סמכות בידי פרקליט מחוז - טרם התיקון השני - להורות על העברת התיק לתובע משטרתי, בעבירה שהינה עוון.

19. אף טענת הסנגורית כי פרקליטת המחוז לא הסמיכה כלל את התביעה המשטרית לטפל בעבירה נשוא המחלוקת, כאשר מלכתחילה העבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית הינה בסמכות יחידת התביעות, ועל כן לא הצריכה האצלת סמכות כלשהי ליחידת התביעות, כאשר בנוסף לא הסמיכה הפרקליטה את התובע המשטרתי, באופן מפורש, לטפל בעבירה על פי סעיף 338, שהינה העבירה המרכזית בכתב האישום, בניגוד לאשר סברה הפרקליטה, ועל כן לכאורה, הגשת כתב האישום במתכונתו הנוכחית נגועה בחוסר סמכות, בכל הנוגע לעבירה על פי סעיף 338 לחוק, דינה להידחות.

20. המאשימה הציגה כאמור, במהלך הדיון, מסמך הכולל את החלטת הפרקליטה, עו"ד לייבה, שבו הוטבע, בצירוף חתימת הפרקליטה: "**העבירו למדור תביעות להגשת כתב אישום**", שאין לשלול שיש לראות בכך "הסמכה", כאשר בחלק העליון של המסמך הנ"ל, נרשם כי העבירה בתיק הינה "החזקת סם שלא לצריכה עצמית", שיש לראותה אפוא כעבירה שבטיפול התובע המשטרתי, שהיא העבירה המרכזית, ולא העבירה האחרת על פי סעיף 338 הנ"ל.

כפי שציינתי לעיל אין גם מקום לטענה בדבר העדר סמכות בידי פרקליט מחוז להעביר את התיק לתובע משטרתי, בעבירת עוון, טרם התיקון השני. כך קובע סעיף 60 (ד) לחסד"פ (לאחר התיקון השני), כדלקמן:

"חומר שהושג בחקירה בעבירה המנויה בחלק ג' לתוספת ראשונה א', תעבירו המשטרה לפרקליט מחוז, לטיפולו של פרקליט, אלא אם כן החליט פרקליט המחוז, בתיק מסוים, כי בשל העדר חומרה יתרה בנסיבות ביצוע העבירה ואי-מורכבות הראיות, מוצדק להעביר את התיק לטיפולו של תובע משטרתי שהוא עורך דין המשרת ביחידת התביעות."

21. יש לומר כי עיון בסעיף 60 (ד) לחסד"פ, בצירוף חלק ג: (4), לתוספת ראשונה א', מעלה עוד כי לא נאמר כי מוטלת חובת הנמקה בכתב על הפרקליטה, לעניין החלטת ההעברה.

יתרה מזו, השאלה אם הפרקליטה פעלה כעניין שבשגרה, כטענת הסנגורית ואם הפעילה שיקול דעת ראוי לכאן ולכאן, בכל הנוגע לקיומן של ראיות באשר לסעיף העבירה שבמחלוקת, קרי סעיף 338 (א) (9) לחוק, כאשר העבירה את התיק לתביעה המשטרית "להגשת כתב אישום", אינה יכולה להתברר בהליך הנוכחי.

כך קבע ביהמ"ש המחוזי בהחלטתו בעניין צגאי לעיל, כי אין מקומה של השאלה אם פרקליט מחוז הפעיל שיקול דעת, להתברר במסגרת זו, אלא שיש לבררה, ככל שיש צורך בכך, במסגרת של תקיפת שיקול הדעת המינהלי, כששיקול דעת זה אינו נתון לביקורת שיפוטית של בימ"ש שלום.

22. לא ניתן גם לשלול על הסף, בנסיבותיו של התיק, כי עבירת השימוש בסם שלא לצריכה עצמית, הינה העבירה המרכזית בתיק, הכל כשמדובר בעבירה שהעונש המירבי שקבע לה המחוקק הוא 20 שנות

מאסר, לעומת הענישה המירבית בעבירת שימוש רשלני בחומר מרעיל, שהעונש שלצידה הינו 3 שנות מאסר.

אין ניתן גם, בשלב דיוני זה, לבחון ראיות ולדון בדיות הראיות ובמשקלן בתיק ולקבוע מסמרות לכאן ולכאן.

עוד בהקשר זה יש לציין את הוראת סעיף 60 (ו) לחסד"פ, הקובע כדלקמן:

"טיפול בחומר חקירה בידי פרקליט או בידי תובע משטרתי שאינו לפי חלוקת הטיפול הקבועה בסעיף זה, אין בו כשלעצמו כדי לפסול הליך פלילי, ובלבד שלא נגרם לנאשם הליך של אי צדק".

23. משכך הוא, אף אם תאמר כי עולה אפשרות כי סעיף העבירה נשוא המחלוקת הוכלל בכתב האישום שהוגש, בהעדר הסמכה מפורשת מצד הפרקליטה, כאשר מלכתחילה יתכן היה על התיק להיות מנווט ליחידת התביעות, כדבר שבשגרה - כפי הטיעון שהועלה ע"י הסנגורית ופורט בפסקה 10 לעיל להחלטה זו, וכן כאשר על פי ניסוחו של כתב האישום, הפכה, על פי הניטען, העבירה על פי סעיף 338 לעבירה המרכזית - עדיין אין באלו כדי לאיין את הליך העברת התיק לטיפול יחידת התביעות, משלא ניתן לומר כי נגרם לנאשם אי צדק בכך שהתביעה המשטרית היא זו שהגישה את כתב האישום, ולא הפרקליטות ואין לומר כי יכולתו להתגונן מפני עבירה זו נפגעה כהוא זה בנסיבות הללו.

24. כך בבש"פ 9195-10-10 קובר נ' מדינת ישראל, עמד כב' השופט הנדל, לעניין הוראת סעיף 60 (ו) לעיל, בדבר חלוקת העבודה בין הפרקליטות לבין התביעה המשטרית, בציינו כי מדובר בעניין פנימי, מנהלי וארגוני בין שני הגורמים, כאשר חלוקת העבודה נשענת על שיקולים מקצועיים, אך היא גמישה ותלויה בנסיבות.

בנוסף, בהתאם לדוקטורינת הבטלות היחסית, החלה גם בהליכים פליליים, פעולה מנהלית שהחלה בחוסר סמכות, לא תביא בדיעבד לבטלות ההליך כולו (ראה ע"פ 10189/02 פלוני נ' מדינת ישראל, 19.9.2005), כאשר גם חריגה מסמכותו העניינית של ביהמ"ש, לא תביא בהכרח לבטלות המוחלטת של פסה"ד, זאת כאשר לא נגרם עיוות דין לנאשם (ראה ע"פ 5937/12 ערן טובול נ' מדינת ישראל, 21.1.2013).

25. בהתאם לכך יש לבחון את מהות הפגם, אם אכן נפל פגם, על רקע נסיבות העניין בכללותו, כאשר הסעד שייבחר צריך לתאום את מכלול נסיבות העניין (ראה רע"פ 2413/99 גיספן נ' התובע הצבאי הראשי, פד"י נה' (4), 673). השיקולים המרכזיים המנחים הינם, האם נגרם עיוות דין לנאשם, מחד גיסא, מול הנזק שעלול להיגרם לאינטרס הציבורי, אם תבוטל ההחלטה המנהלית, מאידך גיסא.

26. בסופו של עניין, ובאיזון בין מכלול האינטרסים שלעיל, ובנסיבות המקרה שבפניי, מתבקשת המסקנה כי אין כל מקום להורות על מחיקת סעיף העבירה נשוא המחלוקת.

לא ניתן כלל ועיקר, בנסיבות העניין, להצביע על כך כי אי מחיקת סעיף העבירה עלול לגרום לעיוות דין לנאשם וזאת ממכלול הטעמים שפורטו לעיל.

לא ניתן גם לומר, כי הגשת כתב האישום על ידי תובע משטרתי, מקפחת מיכולתו של הנאשם להתגונן כדבעי מפני האישומים והעבירות נשוא כתב האישום.

יש גם לחזור ולציין את האינטרס הציבורי הקיים בניהול ההליך, דהיינו, בבירור האישומים המיוחסים לנאשם, במסגרת שמיעת הראיות (ראה בהקשר זה **עמ"ע (י-ם) 38161-01-13 שמחה ניר נ' לשכת עורכי הדין הועד המרכזי**).

על כן, בסיכומם של דברים, הבקשה שהוגשה מטעם הסנגורית נדחית.

ניתנה היום, ז' בסיוון תשע"ד, 05/06/2014, בהעדר הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מהחלטה זו לצדדים.